

დათო ტურაშვილი

დოდოს მოლოდინში

(ორმოქმედებიანი ნამდვილი ამბავი -

არამხოლოდ მათთვის, ვისაც სემუელ ბეკეტის პიესა “გოდოს მოლოდინში”, უკვე წაკითხული აქვს)

მონაწილეები:

მამა

მისი უფროსი ვაჟი

მისი უმცროსი ვაჟი

დოდო – მათი დედა

ნაირა – სტაჟიანი ემიგრანტი საბერძნეთში

ლილი – ახალი ემიგრანტი საბერძნეთში

ოთარი – ყოფილი ფოტოგრაფი

კირია მარია

და

წარმომადგენელი მოხუცთა პანსიონიდან

ამ პიესის მოქმედება იწყება ჩვენი დროის საბერძნეთში. სცენის სიღრმეში ჩანს ოთახი, რომლის კარიც ღიაა და ამიტომაც იქიდან კარგად ისმის ასაკოვანი

ადამიანის კვნესის ხმა. თუმცა კვნესის ხმას არანაირ ყურადღებას არ აქცევს ქალბატონი ნაირა, რომელიც სცენაზე ენერგიულად მიდი-მოდის გადაშლილი რვეულით ხელში და მაგიდასთან მჯდომ ლილის, შეკითხვებით მიმართავს:

ნაირა – ოღონდოლიფიდა?

ლილი – კბილის ჯაგრისი

ნაირა – (რვეულსაც ჩახედავს) ნამდვილად?

ლილი – შემეშალა, კბილის საჩიჩქნი, სულ ეგ მერევა ხოლმე

ნაირა – ახალჩამოსულებს ყველას ეგ ერევათ, კბილის ჯაგრისი როგორ იქნება?

ლილი – (ჭერს ახედავს და პაუზას გააკეთებს) ოღონდოვურცა?

ნაირა – სწორია! თუ მოინდომებ ისწავლი, შეუძლებელი არაფერია. არადა შეიძლება ისეთი კირია შეგხვდეს, ერთი შეცდომაც არ გააპატიოს...

(უცებ იმ ოთახიდან, რომლის კარიც ღიაა, ასაკოვანი ადამიანის კვნესის ხმა კიდევ ერთხელ ისმის, რაც მხოლოდ ლილის შეაშფოთებს):

ლილი – იქნებ რამე უნდა?

ნაირა – რა უნდა უნდოდეს, ასეა უკვე მეოთხე წელია – არაფერს არ ამბობს და მარტო კრუსუნებს. საღამომდე მაგას არაფერი ჭირდება და ნეტა ყველას ასეთი კირია შეხვდებოდეს. შენ გააგრძელე და ყურადღებას ნუ მიაქცევ, თორემ მალე დოდოც მოვა და ვეღარაფერს მოვასწრებთ.

ლილი – კირია ასეთ დავრდომილებს ჰქვია თუ ყველას ასე ეძახიან

ნაირა – კირია ბერძნულად პატრონს ნიშნავს, ჩვენებურად ხაზიეკას რო ვეძახით ხოლმე

ლილი – გავაგრძელოთ მაშინ

ნაირა – ვთქვათ კირია გეუბნება პაპუცია მომიტანეო, რას შობი შენ?

ლილი – ფენსაცმელი მიმაქვს

ნაირა – ზოგი იბნევა და ჩუსტი მიმაქვს მაგ დროს და კირია ბრაზობს. შარშან მაგალითად, მაგის გამო დაითხოვეს თესალონიკში ერთი ქუთაისელი ქალი.

ლილი – კბილის ისინი მერევა, თორე პაპუცია კი დავიზებირე უკვე

ნაირა – კარგი მაშინ, მოგადგა ასტიმონია და გთხოვს ადიაპარამონს, რას შვები მაშინ?

ლილი – ასტიმონია ვინ არის?

ნაირა – ამათ პოლიციას ასე ჰქვია. რა ვიცი გენაცვალე, მთელ მსოფლიოში პოლიცია ჰქვია და ესენი ასტიმონიას ეძახიან, ცოტა უკუღმართი ხალხია და რას გაუგებ. აი, ვთქვათ მოგდევეს ასტიმონია, რას შობი მაშინ?

ლილი – მაშინ გავრბივარ

ნაირა – სა გარბიხარ გოგო?! შენ გაექცევი აქაურ ასტიმონიას? რასაც ესენი ხალხს დასდევენ, ძველი მარათონელების ქვეყანაა ეს!

ლილი – აბა რა ვქნა?

ნაირა – თუ მოგადგა ასტიმონია და გეუბნება მაჩვენე ადიაპარამონი, ესე იგი საბუთებს გთხოვს და ჯობია რომ იქით დააბნო და შენ ჰკითხო რა უფრო აინტერესებს, ტავტოტიტა თუ დიავატირიო...

ლილი – (აწყვეტინებს გაკვირვებული) მე რომ არც პირადობის მოწმობა მაქვს და არც პასპორტი?

ნაირა – არც არავინ მოგთხოვს, ისე გითხარი, სავარჯიშოდ, სიტყვები რომ ადვილად ისწავლო, თორემ აქ ხალხი პირდაპირ ქუჩაში წევს და ყრია, იმათ არავინ ეკარება და შენ ვინ გაგაჩერებს. აქ ევროკავშირია გენაცვალე, ტყუილ-უბრალოდ ვინ შეგაწუნებს...

ლილი – რა ვიცი, ნაირა დეიდა, კი შევშინდი ცოტა

ნაირა – შენ რაც გზაში გადაიტანე, იმის მერე რამე შეგაშინებს?

(ლილი კიდევ რაღაცის თქმას დააპირებს, მაგრამ კარზე ვიღაც დააკაკუნებს და ნაირა რვეულს ლილის მისცემს და თვითონ კარისკენ წავა. ჯერ ჭუჭრუტანაში გაიხედავს და მერე გააღებს).

ნაირა – (ახალშემოსულ დოდოს) ხარი რატომ არ დარეკე?

დოდო – (ოთახისკენ თავით ანიშნებს) ვიფიქრე არ გავაღვიძო-მეთქი

ნაირა – მაგას სალამომდე რა გააღვიძებს. შუადღისას შენიც ხომ იძინებს ხოლმე?

დოდო – ჩემი ზოგჯერ დღეში ორჯერაც იძინებს, უკვე ოთხმოცის ხდება

ნაირა – (ფეხზეწამომდგარ ლილიზე ანიშნებს) დოდო, აი, ეს არის ლილი, რომ გეუბნებოდი.

სულ ორი კვირაა, რაც ჩამოვიდა, მაგრამ ისეთი მონღოლებულია, გაგიკვირდება

დოდო – (ლილის) ჩვენსკენ რა ხდება?

ლილი – იგივე

ნაირა – გზაში ძალიან გაწვალდა

დოდო – (ლილის) ალბათ ავტობუსით წამოხვედი

ლილი – დაახლოებით მაინც ხომ ვიცოდი, რაც მელოდა, მაგრამ ამას მაინც ვერ წარმოვიდგენდი

დოდო – სულ ქვემოთ იწექი?

ლილი – მაგას კიდევ გავუძლებდი, მაგრამ ისეთი აუტანელი სიცხე იყო, რომ ერთი პირობა ისიც კი ვიფიქრე, ხომ არ ჩავბარდე-მეთქი

ნაირა – გაზი ხომ არ უხმარიათ?

ლილი – კი გვაშინებდნენ, საზღვარზე გაზის გამოყენება იციან ბერძნებმა უვიზო მგზავრების აღმოსაჩენადო, მაგრამ ჩვენ გადავრჩით

დოდო – და რამდენი ვერ გადარჩა? აგერ სამი თვის წინ არ იყო ზესტაფონელები რომ მოდიოდნენ და ავტობუსის საბარგულში გაზი შეუშვეს?

ნაირა – მძღოლს ვერაფერი ათქმევინეს თურმე და...

ლილი – (გულწრფელად შეშინებული) მერე?

დოდო – მერე მთავარი ფაქტია, თორემ ზესტაფონის ფეროში ნამუშევარ ხალხს ამათი მაიმუნობა გაზი რას უზავდა?!

ნაირა – ჩვენ რომ ახლა ვიზებს გვთხოვენ ბერძნები, თვითონ რომ მოგვადგნენ და ანგელოზივით ქალიც თან წაიყვანეს, ჩვენ თუ მოვთხოვეთ მაშინ რომელიმე არგონავტს საქართველოს ვიზა?

ლილი – არა

დოდო – ჰოდა ამაშია საქმე

(იმ ოთახიდან, რომლის კარიც ფართოდ არის გამოღებული, ისევ მოისმის კენესის ხმა და ამის გამო დისკომფორტულად, მხოლოდ ისევ ლილი გრძნობს თავს):

ლილი – (ოთახისკენ ანიშნებს ნაირას) რამე ხომ არ აწუხებს?

ნაირა – მაგას საღამომდე არაფერი არ ჭირდება, ხო გითხარი უკვე. შენ ჯობია დოლოს უთხრა როგორ სამსახურს ეძებ

დოდო – (ლილის) ვისი მოვლა გირჩევნია, მოხუცის თუ ბავშვის?

ლილი – ჯერ ენა არ ვიცი

ნაირა – მაგრამ უკვე სწავლობს

ლილი – (რვეულს გადაშლის) დიახ, უკვე დავიწყე

დოდო – აქეთ რომ მოვდიოდი, ისეთი კოკინო ღარიფალო შემხვდა...

ნაირა – ჩვენს ქუჩაზე ყვავილებს ხშირად ჰყიდიან ხოლმე

დოდო – მაგრამ ასეთი წითელი მიხაკები აქ მანამდე არასოდეს შემიმჩნევია

ლილი – (კალამს მოიმარჯვებს) ჩავიწერ, ხომ შეიძლება?

ნაირა – აუცილებლად, კოკინო ღარიფალო...

დოდო – (ლილის) რა იცი როდის გამოგადგება. პაემანი გაქვს ვთქვით ბერძენ თაყვანისმცემელთან და გეკითხება რა ყვავილი გიყვარსო, ხომ უნდა უპასუხო?

ლილი – არა მგონია აქაურ ბიჭებს ჩვენებური გოგოები მოსწონდეთ

ნაირა – როგორ, ბერძენი არ იყო იაზონი, ჩვენ მედეაზე რომ გადაირია?

ლილი – კი მაგრამ, ეგ როდის იყო...

დოდო – ლილიო რომ მითხრა ნაირამ, ჩემი ასაკის მეგონე და სულ ბავშვი ყოფილხარ

ლილი – ოცდასამის ვხდები მალე

დოდო – მერე ლილი ვინ დაგარქვა, შენხელებსაც თუ არქმევდნენ ასეთ სახელებს, აღარც მეგონა

ლილი – დედაჩემმა დამარქვა, ლილი ბურბუთაშვილის საპატივცემულოდ

(დოდო აშკარად ვერ გაიხსენებს ვინ არის ლილი ბურბუთაშვილი და შეკითხვასაც დააპირებს, მაგრამ გადაიფიქრებს)

დოდო – სწავლობდი სადმე?

ლილი – კი, წელს დავამთავრე უნივერსიტეტი, მაგრამ სამსახური ვერსად ვიშოვე და აქეთ წამოვედი, მშობლებიც სარჩენი მყავს და ძმებიც

დოდო – აქ შვილო, საქართველოდან ჩამოსულების სამოცდაათ პროცენტს, უმაღლესი განათლება აქვს, მაგრამ ზოგი ჭურჭელს რეცხავს მთელი დღე და ზოგი კი ჩვენსავით მოხუცებს უვლის

ნაირა – ზოგს ბავშვებიც ჰყავს, მაგრამ პატარებთან უფრო ძნელია. ეს ჩემი კირიამარია კი კრუსუნებს მთელი დღე მაგრამ, მაინც ამის მოთმენა მირჩევნია, ვიდრე ბავშვების დევნა და ნერვიულობა. თანაც ზოგი ბავშვი ისეთი საზიზღარია...

ლილი – (აწყვეტინებს ნაირას) მე, მგონი პატარების მოვლა არ გამიჭირდება

ნაირა – (დამნაშავესავით) კი, როგორ არა, კარგი ბავშვებიც ჰყავთ და ზოგს, ვიცი, პატარებთან მუშაობა ურჩევნია. მეც, აქ რო ჩამოვედი, ბავშვს ვუვლიდი და გადასარევი ბავშვიც იყო და ისე ვუვლიდი, რომ დედას მე მეძახდა. მაგისი ნამდვილი დედა კი ბრაზდებოდა, მაგრამ რა უნდა ექნა, მე სულ კუჭუებში ვკოცნიდი და ვეფერებოდი იმ ბავშვს და ეგ კი თავის შვილს ყურადღებასაც არ აქცევდა, მთელი დღე წამოპლაკული იყო და პაპიროსებს აბოლებდა...

დოდო – კარგი ნაირა, ნუ გადარიე ეს გოგო

ლილი – არა უშავს დოდო დეიდა, არაფერია

დოდო – ესე იგი ბავშვთან გირჩევნია მუშაობა, ვიდრე მოხუცთან?

ლილი – კი, მგონი მირჩევნია

დოდო – აუცილებლად მოგიძებნით სამსახურს და შენ არ ინერვიულო, აბა ჩვენ აქ რისთვის ვართ, ერთმანეთს თუ არ დავეხმარეთ, სხვები დაგვეხმარებიან?

ნაირა – (დოდოს ლილიზე ანიშნებს) თანაც ესეც გურიიდან ყოფილა წარმოშობით

ლილი – (დოდოს) თქვენც გურიული ხართ?

დოდო – გოგო მაყავს გურიაში გათხოვილი

ლილი – რომელ რაიონში?

დოდო – (უცებ საუბრის თემას ცვლის და ლილის მიმართავს) ამ დღეებში შენი სამსახურის ამბავს გავარკვევ და გაგაგებინებ. მაინცდამაინც ათენში რომ არ იყოს, არა უშავს ხომ?

ლილი – ისე ათენში კი მირჩევნია, ზოგჯერ აკროპოლისზე მაინც ავალ ხოლმე

დოდო – რისმაც გორდუზიანის გარდა, მანდ ასული ქართველი მე არ მინახავს, მაგრამ მაინც შევეცდები

(დოდო კარისკენ მიდის)

ლილი – დიდი მადლობა ქალბატონო დოდო, გადამეხადოს ეს სიკეთე

დოდო – მადლობას იმით გადამიხდი, რომ მე რე შენ სხვებს დაეხმარები. წავედი ახლა, თორემ ჩემი კირია გაიღვიძებს მალე და რომ ვერ დამინახავს, გადაირევა

(დოდო კარს აღებს, ორივეს ემშვიდობება და მიდის. უკანა ოთახიდან კი ისევ ისმის კვნესის ხმა, რომელსაც ისევ მხოლოდ ლილი აქცევს ყურადღებას და ნაირა კი ისევ არ იმჩნევს).

ლილი – (მცირე პაუზის შემდეგ) რა კარგი ადამიანი ყოფილა ქალბატონი დოდო

ნაირა – აქ ჩვენი ყველას იმედი დოდოა. მართო აქ? აქაც და იქაც, აქაც ყველას ეხმარება და იქაც იმდენ კაცს არჩენს, რომ ერთი წუთი დრო არა აქვს საკუთარი თავისთვის. ჩემთან რომ ახლოს არის, იმიტომ ახერხებს და აქ შემოირბენს ხოლმე, თორემ ზოგჯერ კვირაობით რომ ვიკრიბებით ქართველები სადმე სხვაგან და ხაჭაპურს ვაცხობთ ან ხინკლებს ვაკეთებთ, ან უბრალოდ ჩაის ვსვამთ და ვტირივართ, ხშირად მაგისთვისაც არ სცალია ხოლმე. მესადან გამოსვლა ისედაც ძნელია და ვინც მესამია, ზოგჯერ თვეობითაც ვერ ახერხებს ვერავის ნახვას

ლილი – მესა რას ნიშნავს?

ნაირა – თუ მესაში ხარ, ესე იგი იმ ოჯახში ცხოვრობ, სადაც მუშაობ

ლილი – ქალბატონ დოდოს რამდენი შვილი ჰყავს?

ნაირა – ორი ბიჭი და ერთი გოგო, მაგრამ აქ შვილებზე არ ლაპარაკობენ. ისიც კი გამიკვირდა, დოდომ თავისი გოგოს ამბავი რომ გითხრა. ამ ქალებს შვილები საქართველოში ჰყავთ დატოვებული და შვილებზე რომ ილაპარაკონ და იფიქრონ, დარდი მოკლავთ. ზოგიერთები საკუთარ თავს არწმუნებენ კიდევ რომ შვილები საერთოდ არ უყვართ, იმიტომ რომ აქ მათ გარეშე გაძლონ და არ გაგიჟდნენ. თავს იტყუებენ, მაგრამ სხვა გზა არა აქვთ, აბა რა ქნან. უკან რომ დაბრუნდნენ, მათ ოჯახებს კიდევ ერთი უმუშევარი დაემატება და ეგ იქნება, მეტი არაფერი. იქ ალბათ ჰგონიათ, რომ საქართველოს ეკონომიკას რომელიმე იქაური სამინისტრო ქმნის და სინამდვილეში კი ეს ქალები ქმნიან. საქართველოს ბიუჯეტსაც ჩვენ

ვექმნით და აბა ვინმეს თუ დაუთვლია რამდენ მილიონს აგზავნიან ქართველი ქალები ყოველთვიურად თავიანთი ოჯახების გადასარჩენად...

(უცებ ისევ იმ მოხუცი ქალის კვნესის ხმა ისმის იმ უკანა ოთახიდან და ლილიც კიდევ ერთხელ შეწუხდება)

ლილი – მგონი შენ გეძახის ნაირა ბიცოლა

ნაირა – მტერს დაუძახა მაგან აწი

(ნაირა საათს დახედავს და წამოიძახებს)

ნაირა – უი კი მოსულა მაგის ჭამის დრო. დაჯექი შენ, გადაიმეორე მანამდე ეგ სიტყვები და მერე ისევ შეგიმოწმებ

(ნაირა უკანა ოთახში გადის, ლილი კი რვეულს გადაშლის და ხმამაღლა კითხულობს)

ლილი – ოღონდოვურცა-კბილის ჯაგრისი, ოღონდოღლიფიდა-კბილის საჩიჩქნი, კოკინო ღარიფალო-წითელი მიხაკი...

(ლილი კიდევ ერთხელ იმეორებს იგივე სიტყვებს და სცენაზე კი ნელ-ნელა შუქი ქრება და როცა სცენა ისევ ნათდება, პიესის მოქმედება უკვე თანამედროვე საქართველოში გადმონაცვლებს, სადაც მაგიდის გარშემო, სამი კაცის ზის. უფრო სწორად კი სამივენი, მაგიდის ერთ მხარეს სხედან - როგორც ეს, ფიროსმანის ნახატებიდან გვახსოვს).

მამა – შუადღისთვის კურდღელაურში რომელი გამიყვანთ?

უფროსი ვაჟიშვილი – (მამას მიმართავს და ხელს უმცროსი ძმისკენ გაიშვერს) ამან გაგიყვანოს, დედაჩვენმა მანქანის ფული იმიტომ გამოუგზავნა, რომ შენ მოგემსახუროს ხოლმე უმცროსი ვაჟიშვილი – (უფროს ძმას) შენ რო მანქანა გიყიდა დოდომ, მაშინაც ეგრე არ ვითხრა რო მამას მოემსახურე?!

მამა – ჰოდა წამიყვანეთ რომელიმემ, ორი მანქანა გვყავს სახლში

უფროსი – მე ვერ წაგიყვან, ეს ერთი კვირა დღე მაქვს და არ დავისვენო?

უმცროსი – სხვა დღეებში ხო ძაან იღლები ხოლმე

მამა – (ორივე შვილს) ეზოში ორი მანქანა გვიდგას, სახლში ორი მუტრუკი მყავს და კურდღელაურში ტაქსით წავიდე?!

უფროსი – (მამას) შენც რა კურდღელაური აგიტყდა ამ კვირა დღეს?!

მამა – გასვენებაში არ უნდა მივიღე?! კაცი ნათესავად გვეკუთვნის

უმცროსი – წაგიყვანდი, მაგრამ შენი ამბავი რო ვიცი, ქელეხშიც დარჩები, დათვრები და მერე მთელი დღე შენ უნდა გელოდო

მამა – შენ იქ წამიყვანე, დამტოვე და მერე ჩემს თავს, მე თვითონ მივხედავ

უფროსი – (მამას) წინა კვირასაც ეგრე წაგიყვანე და აკი დამპირდი არ დავლევო, მაგრამ როგორი დაგაბრუნეს?

მამა – თქვენი შიშით კვირაში ერთხელ მაინც აღარ დავლიო?

უმცროსი – დედაჩვენი ფულს საბერძნეთიდან სამკურნალოდ გიგზავნის და შენ თუ ისევ შენებურად სმა გააგრძელე, გამოდის რომ იმ თანხებს არამიზნობრივად იყენებ

მამა – (უმცროს შვილს) მთელი დღე რო კომპიუტერში ხარ შემძვრალი, იმიტომაც დაეჩვიე ეგეთი უცნაური სიტყვების ლაპარაკს. შენს გამო, ისედაც ხალხის მრცხვენია და რო მეკითხებიან ღვინოს რატო არა სვამსო, რა უნდა ვუთხრა, რა ვუპასუხო, პიდარასტია მეთქი?!

უფროსი – მამი, ესე იგი ვინც ღვინოს არ სვამს, პიდარასტია? შენც იმიტომ სვამ ეგრე გიყვივით რომ გეშინია ვინმეს პიდარასტი არ ეგონო?

მამა – რეებს ბოდავ შვილო

უმცროსი – ისე მეც სუ ეგ მიკვირს რომ სმა აღარ შეგიძლია და მაინც თავს არ ანებებ

უფროსი – დოლომაც ამ ახალი კბილების ფული რა ჩვენდა ჭირად გამოგიგზავნა. სანამ კბილებს ჩაგისვამდნენ, გერიდებოდა მაინც და აღარ მღეროდი ხოლმე. ახლა სულ ბოლოს მოდიხარ სუფრებიდან

მამა – ახალი კბილების ფული დედათქვენს უნდა გამოეგზავნა, აბა ის ონანისი ხო არ გამომიგზავნიდა. საბერძნეთში წასვლის წინ, ჩემი ოქროს კბილები დედათქვენმა არ დამაძრო? სამაგიერო აღარ მეკუთვნოდა?

უმცროსი – მამი, ონანისი კი არა, ონასისი

უფროსი – (მამას) კიდევ კარგი რომ ეგეთი გამრჯე ცოლი შეგხვდა, თორემ აგერ იმერეთში მთავრობამ ხალხს ძველი კბილები დააძრო და ახლები აღარ ჩაუსვა, დატოვეს ეგრე გაღიმებულები...

მამა – ეგ ჩემი გამრჯე ცოლი, სხვათა შორის, დელათქვენცაა და ღოდოს რო არ ემარჯვა მაშინ, ეხლა თქვენც მშიერ-ტიტველი იტანტალებდით

უმცროსი – რავი მამი, აკი ჯერ არც უშვებდი ღოდოს საბერძნეთში და მერე კი ტკბილად შეეჩვიე მუქთა შემოსავალს

მამა – (უკვე აშკარად გაბრაზებული) თქვენ გაზრდას, ჩაცმა-დახურვას და ჭამას ფული არ უნდოდა? მუქთად მოგცეს არა ეგ დიპლომები?!

(მამა წამოდგება და ოთახში ისე ნერვიულად გაივლის, რომ შვილები აღარც კი შეეკამათებიან. მხოლოდ მას შემდეგ, რაც იგი ცოტა დამშვიდდება, უფროსი ვაჟიშვილი მშვიდად ეტყვის):

უფროსი ვაჟიშვილი – მე წაგიყვანდი მამი, მაგრამ მართლა ეს ერთი კვირა დღე მაქვს რო არა ვმუშაობ და ღლესაც არ დავისვენო?

მამა – (ყვირილით) რას მუშაობ კაცო?! ეგ არი სამსახური?! ყოველდღე ჯოკერს თამაშობ და ხელფასი ჩემ პენსიაზე ნაკლები გაქვს?! დედაშენი ფულს რო არ გიგზავნიდეს, ცოლ-შვილი შიმშილით მოგიკვდებოდა

უმცროსი – მაგის ცოლს რა მოკლავს, მამი

(უმცროსი გაიღიმებს და მაინც, ყოველი შემთხვევისათვის, თავის უფროს ძმას საკმაო მანძილით დაშორდება).

მამა – (უმცროსს) ერთი მაგასაც ვნახავ შენ რანაირ ცოლს მოიყვან

უფროსი – (მამას) რო აგიჩემებია მთელი დღე არაფერს აკეთებ და ჯოკერს თამაშობო, მოდი ერთი და ნახე სად ვმუშაობ

უმცროსი – (მამას) მიდი მართლა და ნახე რა სამსახური აქვს, იქნებ ჯოკერს კი არა, ღურაკას თამაშობს...

მამა – კურდღელაურში რომელი წამიყვანო?..

(სცენაზე ბნელდება და როცა სცენა ისევ განათდება, ჩვენ ისევ საბერძნეთში გადავინაცვლებთ, სადაც წინა ოთახში ისევ ლილი მეცადინეობს)

ლილი – ოღონდოვურცა კბილის ჯაგრისი, ოღონდოლლიფიდა კბილის საჩიჩქნი, კოკინო ღარიფალო – წითელი მიხაკი...

(უკანა ოთახიდან ნაირა კმაყოფილი სახით გამოდის).

ნაირა – დოლო არ მოსულა?

ლილი – ჯერ არ მოსულა. ნაირა დეიდა, კინაღამ დამავიწყდა მეტქვა რომ ზუსტად წამოსვლის წინ, შენი ქმარი შემხვდა ქუჩაში

ნაირა – ქმარი მაგას და ჯანდაბა, ქუჩაში შეგხვდებოდა, აბა სხვაგან სად, ბიბლიოთეკაში?

ლილი – რატომ ნაირა დეიდა, რომ გათხოვდი, მთელი ჩვენი ნათესაობა იმას ამბობდა როგორი განათლებული სიძე შეგვხვდაო

ნაირა – ჩემი ქმარი სულ წიგნებს რომ კითხულობდა, იმიტომაც არ აჩერებდნენ დიდხანს არცერთ სამსახურში და ყოველთვის ჩემი სარჩენი იყო. მერე მეც რომ უმუშევარი დავრჩი და საბერძნეთში წამოვედი, ფულს აქედან ვუგზავნიდი. მე თვითონ ვიყავი სულელი და სხვას როგორ დავაბრალო?

ლილი – ცუდს რას აკეთებდი ნაირა დეიდა, გაჭირვებულ ადამიანს ეხმარებოდი

ნაირა – მეც ეგრე მეგონა, მაგრამ რომ გავიგე იმ ფულს რაში ხარჯავდა, თავის მოკვლა მინდოდა

ლილი – (შეაპარებსავით) ნარკოტიკებში?

ნაირა – ნეტა ნარკოტიკებში დაეხარჯა და ჩემთვის თავი არ მოეჭრა. აქ რამდენიც გინდა, იმდენი ქალია, ვისაც ქმარი ან შვილი ჰყავს ნარკომანი, მაგრამ ფულს მაინც უგზავნიან და თავსაც არ იკლავენ. მე მართლა თავის მოკვლა მინდოდა

ლილი – ეგეთს რას აკეთებდა, ნაირა დეიდა?

ნაირა – რამდენჯერ გითხარი დეიდა და ბიცოლა არ დამიძახო-მეთქი

ლილი – კაზინოში აგებდა?

ნაირა – ნეტა კაზინოში წაეგო

ლილი – თუ არ გინდა, ნუ მეტყვი

ნაირა – აქ ისედაც ყველამ იცის ჩემი უბედურების ამბავი და რაღა სხვისგან უნდა გაიგო, ბარემ მე გეტყვი – მთელი ფული ბოზებს შეაჭამა.

ლილი – სექსუშუშაკებს?

ნაირა – მეორე და მესამემდე მიაღწევდა ეს უბედური? პირველივე ბოზი და ჩათლახი შეუყვარდა ამ შტერს და ქართველ კაცზე უტვინო ზომ არაფერი არსებობს და რომელიმე პუტანკამ ერთი თუ გაულიმა, მეტი კი არ უნდათ ამ იდიოტებს...

ლილი – იქნებ ტყუილია და ჭორები მოუგონეს

ნაირა – ნეტა ტყუილი ყოფილიყო. ის დამპალი, თურმე, მთელ ფულს, რასაც ჩემი ქმარი აძლევდა, აგროვებდა ნელ-ნელა და აქ არ ჩამობრძანდა საბერძნეთში? რომ გავიგე, ვილაც ქართველი ქალი კოლონაკზე ცხოვრობსო, კი ვიფიქრე ნეტა ამდენი რა ფული ჩამოიტანა მეთქი. იმიტომ რომ ქართველი გამიგია ომონიაზე, გამიგია პანგრატზე, მაგრამ კოლონაკში?

ლილი – კოლონაკი რა არის?

ნაირა – უბანია აქ, ათენში, მაგრამ იმ ჩათლახის ჩამოსვლამდე, ქართველს მანდ არც კი უცხოვრია და რომ გავიკითხე ვინ არის და რა არის-მეთქი, თურმე ჩემი გაგზავნილი ფული უკან არ მიბრუნდება?

ლილი – და როგორ გაიგე?

ნაირა – არც დაუმაღლავს არაფერი და ვისაც აქ გაიცნობდა, ეგრევე ჩემი დებილი ქმრის ამბავს უყვებოდა...

ლილი – მერე?

ნაირა – რა მერე, მაგის დასაცინი რა მჭირდა. წავიყვანე ჩემი აქაური დაქალები: ნინა სვანიძე, ია ვეკუა და სოფო თორთლაძე და მივაღექით იმ დამპალს...

(უცებ კარზე კაკუნის ხმა ისმის)

ლილი – ალბათ ქალბატონი დოდოა

(ნაირა კარს აღებს და ოთახში მართლაც დოდო შემოდის).

დოდო – (ხელს შიდა ოთახისკენ გაიშვერს) ძინავს?

ნაირა – წელან ვაჭამე და ჩაეძინა

დოდო – (ლილის) შენ სამსახურზე ყველა გაფრთხილებული მყავს და როგორც კი რამე გამოჩნდება, მაშინვე გაგაგებინებ

ლილი – გამოჩნდება რამე?

დოდო – აუცილებლად შვილო, შენ მაგაზე არ იდარდო და ბერძნული ისწავლე, დროს ნუ დაკარგავ. ქართველ ქალებს აქ ისეთი კარგი სახელი აქვთ და რეპუტაცია აქვთ, რომ ყველას ქართველი მომვლელი უნდა

ნაირა – დღეში რამდენიმე ახალ სიტყვას სწავლობს და თანაც ყოველდღე იმეორებს

ლილი – (საუბრის თემას აშკარად იმიტომ ცვლის რომ ქების მოსმენა არ სიამოვნებს) საქართველოში რა ხდება, დოდო დეიდა, ახალი ხომ არაფერი იცით?

დოდო – ჩვენსკენ, მადლობა ღმერთს, მშვიდობაა. გუშინ ჩემ ქმარს ველაპარაკე და დადის ძველებურად პანაშვიდებზე და გასვენებებში

ნაირა – ქელებს სუფრებს, სოფლის ეზოებში რომ იცოდნენ ხოლმე ადრე, კი ვეღარ შლიან თურმე, იმიტომ რომ მეზობელი ქალებიც კი აღარავის დარჩა რომ დაიხმარონ და რესტორნების დარბაზებს ქირაობენ

ლილი – ქალები სად წავიდნენ?

დოდო – (ლილის) სადაც შენ წამოხვედი, აქ საბერძნეთში, თურქეთში, ამერიკაშიც რამდენი ქართველია

ნაირა – საქართველოს სოფლებში ქალები თითქმის აღარც დარჩნენ

დოდო – მაგრამ იქ დარჩენილი კაცები აქ წამოსულმა ქალებმა გადაარჩინეს

ლილი – (ორივეს ერთად) ასეთი კარგები ვართ?

ნაირა – ყველა კაცი საზიზღარია

დოდო – ქართველ ქალებში დედის ინსტინქტმა გაიღვიძა, როცა ქვეყანა აირია და კაცები კი ჩვენგან განსხვავებით, წუთისოფლის პრობლემებს, ბრძოლის გარეშე დანებდნენ

ლილი – (დოდოს) თქვენი ქმარიც სხვებივით დანებდა წუთისოფელს?

ნაირა – (ლილის) ხომ გითხარი რომ იქ დატოვებულებზე, აქ არ ვლაპარაკობთ-მეთქი

ლილი – მე მეგონა მარტო შვილებს გულისხმობდი

დოდო – (ლილის) ჩემს ქმარს ისეთი სამსახური ჰქონდა, რომ სულ დალევა უწევდა ხოლმე და მიეჩვია

ნაირა – არადა ნარკომანიაზე უარესია

დოდო – (მიჩვეულია ნაირას უადგილო რეპლიკებს და ამიტომაც არ იმჩნევს და ისე აგრძელებს) არადა ახალგაზრდობაში მართლა კარგი ადამიანი იყო და ბავშვობაში კი ისე მღეროდა, რომ თურმე დედას ლევანას ადარებდნენ

ლილი – (გაკვირვებული) რომელ ლევანას?

ნაირა – კახელებს ადრე ერთი ზღაპარი მომღერალი ჰყოლიათ, რომელსაც თურმე დედამისი თექვსმეტ წლამდე ძუძუს აჭმევდა

ლილი – (გაოგნებული) როგორ?

ნაირა – ნუ როგორ გითხრა, თექვსმეტ წლამდე დედის რძეზე იზრდებოდა

ლილი – ოიდიპოსის კომლექსი ჰქონდა?

ნაირა – ის ზღაპრული ხმაც იმიტომ ჰქონდა რომ დედის ძუძუ ძალიან დიდხანს ელო პირშიო...

(უცებ ქალბატონი დოდო, რომელიც აქამდე ლილისა და ნაირას დიალოგში არ ერეოდა, სადღაც შორსმზერამიშტერებული ამბობს)

დოდო – დღესაც დალევს და ცუდად გახდება, ვგრძნობ. აი ვიგრძენი რომ ცუდად გახდება...

(სცენაზე სინათლე იკლებს და როცა ისევ იმატებს, ისევ საქართველოში ვბრუნდებით, სადაც ძმები ტელეეკრანის წინ სხედან ჯოისტიკებით ხელში და სავარაუდოდ ფეხბურთს თამაშობენ.

უცებ სახლის კარს მათი უგონოდ მთვრალი მამა ხმაურით შემოაღებს)

მამა – (ღრიალით) ვინ არის პიდარასტი, მე ვარ პიდარასტი?!

(შვილები მაშინვე წამოხტებიან და მამის დამშვიდებას შეეცდებიან, მაგრამ ეს არც ისე ადვილია და მთვრალი მამაც კიდევ კარგა ხანს იმეორებს უკვე დასმულ შეკითხვას. მერე შვილები მამის ლოგინში ჩაწვენას შეეცდებიან და ტანსაცმელსაც ძალით ხდიან და მამას კი გული უჩუყდება).

მამა – რატომ, რატომ აღარ გიყვარვართ?! იმიტომ რომ დედათქვენივით ვერ დავრჩი საბერძნეთში და ყოველთვიურად ფულს ვერ გიგზავნით? ხომ იცით რომ მეც მინდოდა იქ დარჩენა და თქვენს გამო, ნებისმიერ სამსახურზეც მზად ვიყავი, მაგრამ ვერ დავრჩი. იმიტომ კი არა, რომ თქვეთვის შრომა დამეზარა, იმიტომ რომ ჯანმრთელობამ ხელი აღარ შემიწყო. თქვენ ნამდვილი ბერძნული ზეთი გაგისინჯავთ? ერთი გასინჯეთ და თუ კუჭი არ აგემლებათ,

მერე რაც გინდათ, ის დამაბრალეთ. სულ არ უნდა გამესინჯა? როგორ არ უნდა გამესინჯა როცა ნებისმიერ საჭმელს მაგ ზეთს უკეთებენ და კუჭი რო ამეშლებოდა ხოლმე, მერე ნერვებიც მეშლებოდა. ნერვები რო მეშლებოდა, მერე ხომ უნდა დამელია, რო ცოტა დაემშვიდებულყავი?! როგორღა უნდა მეშუშავა? ჰოდა მეც ავდექი და უკან წამოველი, ვიფიქრე ბავშვებს იქ მაინც მივეხმარები-მეთქი. ქალები როგორ უძლებენ ბერძნულ ზეთებს? როგორა და უძლებენ, ჩვენზე მაგარი კუჭები აქვთ და ამიტომაც ქალები ყველაფერს უძლებენ!..

(მამას კიდევ რაღაცის თქმა უნდა, მაგრამ ნელ-ნელა ძილი ერევა და მალე ხვრინვასაც ამოუშვებს. მისი შვილები კი დაღლილი სახეებით ავანსცენაზე სხედან და ხმადაბლა საუბრობენ)

უფროსი ძმა – მართლა დამალა ამ კაცმა

უმცროსი ძმა – ხმადაბლა თქვი რომ არ გაელვიდოს

უფროსი – რა უნდა ვთქვა, მინდა რომ ცოლ-შვილი სახლში მყავდეს

უმცროსი – მერე დაბრუნდეს შენი ცოლი, აქ ყოფნას ვინ უშლის

უფროსი – (მამისკენ ხელს გაიშვერს) რამდენჯერ უნდა დაბრუნდეს და ამას უყუროს?

უმცროსი – ჩვენ რომ ყოველდღე ვუყურებთ?!

უფროსი – ჩვენ შვილები ვართ და მაინც ვუძლებთ

უმცროსი – შენმა ცოლმაც გაუძლოს, არაფერი მოუვა

უფროსი – ვერ უძლებს

უმცროსი – აბა ქალები ყველაფერს უძლებენო?

უფროსი – შენ სულ გეხუმრება და მე კი ოჯახი მენგრევა

(მამის ხვრინვის ხმა პერიოდულად ისმის)

უმცროსი – (თავს მამისკენ გაიქნევს) ისეთსაც არაფერს აშავებს

უფროსი – (იგივეს გააკეთებს) მეტი რაღა უნდა დააშავოს, ცოლ-შვილი მენატრება და სახლში ვერ მომიყვანია

უმცროსი – წადი და მოიყვანე, ვინ გიშლის?

უფროსი – შენ და მამაშენი

უმცროსი – ეხლა მეც ღავემატე?

უფროსი – ზოგჯერ შენ უფრო ნერვებს მიშლი ხოლმე, ვიდრე მამაჩენი, მაგრამ შენი წამალი კარგად ვიცი და მამაჩემს რა მოვუხერხო, მაგას ვერ ვხვდები

უმცროსი – მე გეტყვი რაც უნდა ქნა, დედაჩვენმა იმდენი ფული უნდა გამოგიგზავნოს რომ სხვა სახლი იყიდო

უფროსი – დოდოს რამდენიც არ უნდა ვთხოვო, მაგას მაინც არ გააკეთებს, მიუხედავად იმისა რომ დარწმუნებული ვარ რომ რაღაც ფული კიდევ დაგროვებული აქვს

უმცროსი – რისთვის?

უფროსი – არ ვიცი და სანამ თვითონ არ გვეტყვის, უნდა ველოდოთ

უმცროსი – მთელი ცხოვრება დოდოს უნდა ველოდოთ?

უფროსი – ეგრე გამოდის

უმცროსი – რომ დაემუქრო?

უფროსი – ვის?

უმცროსი – მამაჩენი რომ მძევლად აიყვანო და დოდოს გამოსასყიდი მოთხოვო და მერე იმ ფულით ახალი სახლი იყიდო?

უფროსი – როგორ შეგიძლია რომ ყველაფერზე იხუმრო

უმცროსი – შენ რამე სერიოზული გეგმა გაქვს?

უფროსი – მაქვს

უმცროსი – რა გეგმაა

უფროსი – თბილისში უკვე რამდენიმე გახსნეს და მალე თელავშიც გაიხსნება...

უმცროსი – უპატრონო მოხუცების თავშესაფარი?

უფროსი – რატომ უპატრონო, ზოგიერთს ძალიან კარგი პატრონიც ჰყავს, მაგრამ მშობლებს მაინც იქ აბარებენ

უმცროსი – მე მამას თავშესაფარში არ ჩავაბარებ

უფროსი – ეგ მარტო მამაშენი არ არის, ჩემი მამაც არის და სხვათა შორის მე უფროსი ძმა ვარ და სანამ მამაშენი გახდებოდა, მანამდე მამაჩემი იყო

უმცროსი – გამორიცხებულია, ხალხს რა უნდა ვუთხრათ

უფროსი – ხალხმა ისედაც იცის რომ ზოგჯერ ეს საუკეთესო გამოსავალია

უმცროსი – მამა საკუთარი სახლიდან გავაგდოთ?

უფროსი – ჯერ ეს ერთი კი არ უნდა გავაგდოთ, უნდა ავუხსნათ რომ მისთვისაც ასე ჯობია და მეორეც, ეს სულაც არ არის მისი სახლი, დედაჩვენისაა

უმცროსი – ამას შენ ვერ მოიფიქრებდი, შენი ცოლის ხელწერაა

უფროსი – რამდენჯერ გითხარი რომ ჩემი ცოლის სახელი არ ახსენო-მეთქი

უმცროსი – სახელი არც მიხსენებია

უფროსი – შენი უშნო ხუმრობებიც მაგრა მომბეზრდა...

(უფროსი ძმა აშკარად უმცროსისკენ დაიდრება აშკარად აგრესიულად, მაგრამ სწორედ ამ დროს რაღაცის დაცემის ხმა ისმის და ისიც აშკარაა რომ მამა საწოლიდან გადმოვარდა).

უმცროსი – მგონი ისევ გადმოვარდა...

(ორივენი მამის საძინებლისკენ წავლენ და სცენაზე ისევ ბნელდება. განათებული სცენა კი საბერძნეთში გვაბრუნებს, სადაც ნაირა და ლილი საუბრობენ)

ნაირა – იმ დღეს ვეღარ გკითხე და ოდიპოსიო რომ ამბობდი, აგერ მეზობელი მყავს ოდიპოსი ჰქვია და მე ვიფიქრე...

ლილი – (აწყვეტინებს) არა, ნაირა დეიდა, მე სხვა ოდიპოსი ვიგულისხმე, ანტიკური ლიტერატურის პერსონაჟია და ძველი ბერძნული დრამა კი ბავშვობიდან მიყვარს. ბერძნულის სწავლაც ყოველთვის იმიტომ მინდოდა, რომ ძველი ბერძნული ლიტერატურა მაინტერესებდა, მაგრამ მაინც სულ სხვაგან ჩავაბარე..

ნაირა – (აწყვეტინებს) ლიტერატურა და პოეზია მეც ძალიან მიყვარს, განსაკუთრებით პოეზიაზე ვგიჟდები და იმ ჩემმა ნაძირალა ქმარმა რომ მომჭრა თავი, ნერვიულობისგან ლექსების წერა დავიწყე.

ლილი – ვაიმე რა საინტერესოა...

დოდო – თავიდან სატელევიზიო ლექსებს ვწერდი. მაგალითად თუ ვინმეზე გადაცემა იყო, ეკრანს შევხედავდი თუ არა, მაშინვე თავისით მომდიოდა ტვინში სიტყვები. ერთხელ მაგალითად აისილორა ღუნკანზე ვნახე დიდი გადაცემა, ცნობილი ბალერინა რომ ყოფილა და მაშინვე დავწერე:

აისიდორა ღუნკანი, ქალი კი არა - ვულკანი!

მერე ერთხელ რიანა რომ არის მომღერალი, იმის კონცერტს გადმოსცემდნენ მუსიკალურ არხზე და მაშინვე დავწერე:

ბარბადოსელი რიანა ქალია ყველაფერიანა!

იცოდი რიანა რომ ბარბადოსიდან იყო?

ლილი – არა

ნაირა – ოკეანეში კუნძული ყოფილა

ლილი – მერე?

ნაირა – მერე ჩემს შემოქმედებაში ყოფითი თემებიც გაჩნდა:

ბიჟუტერია ჩვენი მტერია,

ჩვენ ყველაფერი ნამდვილი გვინდა!..

ბიჟუტერია ვერ მომერია

რადგან ჯერ კიდევ გული მაქვს წმინდა...

მერე სამშობლოზე ლექსების წერაც დავიწყე და ნელ-ნელა საბერძნეთზეც გადმოვედი. მაგალითად:

(ნაირა თვალებს ხუჭავს)

ომონიაზე მინდა დავთვრე და მერე პლაკაზე წამოვიპლაკო...

ლილი – მერე?

ნაირა – ნუ მერე აქ ისეთი რაღაც მოხდა, რომ სიყვარულზეც დავწერე რამდენიმე ლექსი. მაგალითად ასეთი...

(ნაირა ამ ლექსის წარმოთქმისთვის განსაკუთრებით მოემზადება, თან ცოტა დაირცხვენს კიდევ, მაგრამ უცებ აბაზანიდან საოცარი კენესის ხმა ისმის)

ლილი – აბაზანაში როდის შეიყვანე?

ნაირა – ვაიმე კირია მარია გასაპნული დამრჩა. უცებ დავბან და გამოვალ

(ნაირა აბაზანისკენ გაიქცევა, ლილი კი თავის რვეულს მოიმარჯვებს და სიტყვების გამეორებას იწყებს)

ლილი – კოკინო ღარიფალო - წითელი მიხაკი...

(კარზე ზარია და ნაირა ჯერ აბაზანას მიუახლოვდება)

ლილი – (ნაირას აბაზანის კარს მიღმა მიმართავს) ვილაც მოვიდა

ნაირა – დოდო იქნება, გაუღე

(ლილი კარს აღებს, მაგრამ ზღურბლზე არა დოდო, არამედ შუახნის გაღიმებული მამაკაცი დგას სტალინის დიდი პორტრეტითა და წითელი მიხაკებით ხელში)

ლილი – (დაბნეული და გაკვირვებული) გამარჯობათ?

კაცი – (ხელს გაუწვდის ლილის) ოთარ ურიდია

ლილი – თქვენ ალბათ ნაირასთან ხართ. ნაირა აბაზანაშია, მობრძანდით, დაბრძანდით. მე მისი ნათესავი ვარ, დიდი ხანი არ არის, რაც საბერძნეთში ჩამოვედი

ოთარი – საიდან?

ლილი – თბილისიდან

ოთარი – მე კი უკვე თერთმეტი წელია აქ ვარ. შეიძლება გახსოვართ კიდევ, თუ ბავშვობაში სამაიას ბაღში ერთხელ მაინც გადაგიღიათ ფერადი ან შავ-თეთრი ფოტო. მაშინ თბილისში სულ რამდენიმე ფოტოგრაფი ვიყავით და ზაფხულში კი სხვადასხვა კურორტები გვქონდა ხოლმე განაწილებული. მე, როგორც წესი, ბორჯომში მივდიოდი ხოლმე და ჩემი აქლემიც თან მიმყავდა

ლილი – ნამდვილი აქლემი გყავდათ ბატონო ოთარ?

ოთარი – დიახ, უკანასკნელი ნამდვილი აქლემი, მე მყავდა საქართველოში და მართალია ზომით ცოტა პატარა იყო, მაგრამ რაც მთავარია ნამდვილი იყო და ბავშვები გიჟდებოდნენ. თუ გაქვთ ბორჯომში ან ბაკურიანში ბავშვობისას აქლემთან გადაღებული სურათი, რომელსაც ფოტო-ოთარი აწერია, ეს მე ვარ...

ლილი – მე რომ პატარა ვიყავი, ბორჯომში სოკოც არ ამოდიოდა

ოთარი – ჰოდა მეც მაგ წლებს გამოვექეცი, ომს და უბედურებას, შვილო. რომ წამოვედი, ომები კი დამთავრებული იყო, მაგრამ თითო ფოტოკამერა უკვე ყველას ჰქონდა სახლში და მე რაღა უნდა მეკეთებინა? ბოლოს, ჩვენთან, სამაიას ბაღში, სურათის გადასაღებად, მარტო გოგა კალანდაძე დადიოდა ხოლმე და ოჯახს შიმშილით ხომ არ მოგკლავდი?!

ლილი – აქაც ფოტოებს იღებთ?

ოთარი – ჩემი კამერა კი წამოვიღე და კი დავაყენე მაშინვე მონასტირაკიზე, აქ როგორც კი ჩამოვედი, მაგრამ ესენი ჩვენზე უსაქმური ხალხი ყოფილა თურმე და სურათი რაა, იმის გადაღებაც ეზარებათ. თან აქ ისეთი სიცხეები იცის, ძალიან აუშნოებს ხალხს და ვის უნდა თავისი დამახინჯებული სახის დანახვა ფასიან ფოტოზე? არავის!

ლილი – სხვა სამსახური მოძებნეთ?

ოთარი – ასე ადვილია აქ კაცისთვის სამსახურის მოძებნა? ქალები კიდევ შოულობენ სამუშაოს, იმიტომ რომ ქართველ ქალებს მართლა კარგი სახელი და რეპუტაცია აქვთ, მაგრამ კაცებს აქ ისევე უჭირთ, როგორც ჩვენთან საქართველოში

ლილი – მაშინ აქ დარჩენას რა აზრი ჰქონდა?

(უცებ ოთახში ტანსაცმლიანად დასველებული ნაირა შემოდის და მის დანახვაზე ბატონ ოთარს თვალები უბრწყინდება, თუმცა ნაირა არ იმჩნევს ამ მზერას)

ნაირა – (ლილის) აი მაგის დაბანა კი მართლა ძალიან მიჭირს, სანამ არ გაამშრალე, პატარა ბავშვივით ფართხალებს

ოთარი – (ლილის შთაგონებული სახით) შენი საყვარელი კოკინო ღარიფალო მოგიტანე და ესეც (სტალინზე ანიშნებს) შენი კირიასთვის

ნაირა – (ორივეს) უკვე გაიცანით ერთმანეთი?

ოთარი – ჩემს ისტორიას ვუყვებოდი

ნაირა – (ოთარს) კუბობამდე უკვე მიხვედი?

ოთარი – ჯერ არა, ცოტა შორიდან დავიწყე

ნაირა – (ლილის) მე მოკლედ გეტყვი. აქ ბევრი იწვალა და ბოლოს კუბოების ცეხში მოეწყო

ლილი – (ოთარს) და იქ რას აკეთებთ?

ნაირა – (ლილის) კუბოებს, რას უნდა აკეთებდეს, მაგრამ ნიჭიერი ადამიანი ხომ ყველაფერში ნიჭიერია და ბატონი ოთარი ისეთ ლამაზ კუბოებს თლის, რომ ეგრევე შიგ ჩაწოლა მოგინდება

ლილი – (შეშინებული) ვაიმე, რას ამბობთ

ნაირა – გეუბნები რომ კუბოებს კი არა, სინამდვილეში ხელოვნების ნიმუშებს აკეთებს, მართლა სასახლე გეგონება

ოთარი – სხვათა შორის, თუ რატომ ეძახიან ქართველები კუბოებს სასახლეებს, თავის დროზე ეს ენათმეცნიერმა ოთარ ურიდიამ ამიხსნა, რომელიც ჩემი სეხნიაც გახლდათ და მოგვარეც. ცხონებული ბატონი ოთარი ჩემი კლიენტიც იყო

ლილი – კუბო თქვენ გაუკეთეთ?

ოთარი – არა. მე მხედველობაში მაქვს ჩემი ძველი პროფესია – უნივერსიტეტის გამორჩეულ პროფესორებს, ფოტოებს ვუღებდით ხოლმე

ლილი – ალბათ კიდევ რამდენი სახელოვანი და საინტერესო ადამიანისთვის გაქვთ სურათი გადაღებული

ოთარი – კი, ნამდვილად ასე იყო და მახსოვს კურიოზებიც. თქვენ რომ ჟურნალისტი იყოთ, ერთი რომელიმე კურიოზს, აუცილებლად მოგიყვებოდით

ლილი – გთხოვთ, იქნებ გაიხსენოთ

(გამხიარულებული ლილი ნაირას გადახედავს, მაგრამ ნაირა აშკარად უკმაყოფილოა ლილისა და ოთარის შეხმატკბილებით და ორივეს გაბრაზებული შეეკითხება):

ნაირა – მე ხელს ხომ არ გიშლით?

(თუმცა ლილი და ბატონი ოთარი ყურადღებას აღარც კი აქცევენ ნაწყენ ნაირას და ბატონი ოთარი მხოლოდ ლილის მიმართავს):

ოთარი – ერთხელ გავიხედე და მოდის ჩვენთან, სამაიას ბაღში, ერთი კაი დამა-ქალი სურათის გადასაღებად. ოთხმოცდაექვსი ან ოთხმოცდაშვიდი წელია და ეს ქალი რუსულად კი ლაპარაკობს და სლავური გარეგნობა კი აქვს, მაგრამ თითქოს რაღაც ქართულიც ურევია. თითქოს მეცნობა კიდევ, ჰოდა...

ნაირა – (ოთარს) შენი ჭირიმე, რამე საშინელება არ მოყვე და ეს ბავშვი არ გადამირიო

ლილი – ვაიმე, ახლა უფრო დამაინტერესა

ოთარი – ჰოდა შევიყვანე შიგნით, დავსვი ეს ქალი სკამზე და ვემზადები სურათის გადასაღებად. გადავიფარე თავზე შავი ხავერდი რომ ჰქონდათ ხოლმე მაშინ ფოტოაპარატებს

და რას ვხედავ – ფეხიფეხზე რომ აქვს გადაღებული ამ ქალბატონს, უცებ შერონ სტოუნით არ გადაიტარა ჩემს თვალწინ?

ნაირა – ეს ბავშვი არ გამიგიჟო-მეთქი ხომ გითხარი!

ოთარი – (ნაირას ყურადღებას არ აქცევს და აზარტში შესული აგრძელებს მოყოლას) ის ფილმი ჯერ ნანახი არ მქონდა კი არა, გადაღებულიც არ იყო, მაგრამ ჩემი შვილის ტოლანარი, სხვანაირად არ გამიგო და შიშველი ქალი ხომ მყავდა ნანახი. ხოდა ვიფიქრე მეჩვენება-მეთქი და არ ვჩქარობ ჩაჩხაკუნებას, თავი ისევ შეყოფილი მაქვს შიგნით და უცებ ის ფეხზე გადაღებული ფეხი, ისევ უკან არ გადმოიტარა?

ლილი – ახალგაზრდა იყო?

ოთარი – შუახნის ქალი იყო, ხომ გითხარით, მაგრამ შვილად მეკუთვნით და სხვანაირად არ გაიგოთ და კაი შენახულს რომ იტყვიან, ისეთს უფრო ჰგავდა.

ბოდიში თქვენთან და კი მივხვდი რომ ეს ქალი სხვა საქმეზე იყო მოსული და შევიყვანე უკანა ოთახში, სადაც ფოტოებს ვამჟღავნებდით ხოლმე და შვილად მეკუთვნი და სხვანაირად არ გამიგო და პატარა ტახტიც მეღვა იქ. ჰოდა რომ დავიწყეთ ამბავი და რომ უნდა გავიღე ბოლოში ფაქტიურად და ახლაც არ ვიცი ზუსტად, მე ვიყავი თუ ის გამოედო სინათლის ჩასართველს, უცებ გაჭახჭახდა ყველაფერი და გაშემდა ეს ქალი ჩემსავით. მე ისე გაგშემდი, რომ ვარ ჩუმად და ხმას ვერ ვიღებ და ეს ქალი კი ბუტბუტებს რაღაცას და კედელზე რომ სტალინის სურათი მიკიდია, იმას თვალს არ აშორებს. (თითს სტალინის პორტრეტს დაადებს) ეს იქ მეკიდა მაშინ. მივაყურადე და რუსულად ბოდიშს არ უხდის ბელადს? ოღონდ როგორც მამას, ისე მიმართავს – პრასწი აწეცო და ისე შემეშინდა, რომ წამებში ამოვიცვი ყველაფერი და სტალინის სურათს დავაკვირდი. მერე ამ ქალს დავაკვირდი და კი არ ჰგავს, ნაღდი სოსოა, ოღონდ უღვაშების გარეშე და თვითონ სტალინი კი ისე მიყურებს, რომ თვალს არ მაშორებს და მუხლებში სულ კანკალი დამაწყებინა...

ლილი – (შეშინებული) მართლა სტალინის შვილი იყო?

ოთარი – რა ვიცი, შვილო ვინ იყო, მაგრამ ჩემი საქმეები რომ იმ დღის მერე უკუღმა წავიდა, ეგ კი ნამდვილად ვიცი. სტალინს რომ ამას გაუკეთებ ქართველი კაცი, ღმერთი დაგსჯის, აბა რას გიზამს.

ლილი – კი მაგრამ, თქვენ ხომ არ იცოდით ვინ იყო, ბატონო ოთარ?

ოთარი – მეც მაგას ვამბობ შვილო, სტალინის გოგოს რომ ვერ ამოიცნობ ამხელა კაცი, უარესის ღირსი არ ხარ?

ლილი – იქნებ არ იყო სტალინის შვილი?

ოთარი – ღმერთმა კი მაინც დამსაჯა და...

ლილი – და ღმერთმა როგორ დაგსაჯათ მაშინ, ბატონო ოთარ?

ოთარი – მარტო მაშინ? ახლაც დასჯილი არა ვარ? ჭიქა ვერ ამიწევია და ღვინო ვერ დამილევია, თვალწინ სულ ის ხალხი მიდგას, ვინც ჩემს გათლილ კუბოებში წევს და სულ მაგათ სადღეგრძელოებს ვსვამ...

ლილი – (აწყვეტინებს) ბატონო ოთარ, საქართველოში რომ დაბრუნებულიყავით?

(ოთარი ნაირას გადახედავს)

ოთარი – ვცადე, მაგრამ ვერ გავპელი ერთი ქალის გარეშე და უკან დავბრუნდი

(ლილიც ნაირას შეხედავს, რომელიც დარცხვენილი და თავდახრილია და ოთარი კი ჯერ უკანა ოთახისკენ გაიქნევს თავს და მერე პირდაპირ ნაირას მიმართავს და ისე გააგრძელებს) აი ეს წამოგიღე, რომ მითხარი ჩემი კირია მარია ზოგჯერ ძალიან კვნესისო, თავთან ჩამოუკიდე და როგორც კი შეხედავს, ისე დამშვიდდება, ისე დააწყნარდება...

(ნაირა რაღაცის თქმას დააპირებს საპასუხოდ, მაგრამ უკანა ოთახიდან არა ჩვეულებრივი კვნესის, არამედ ხავილის ხმა ისმის და ნაირაც სტალინის პორტრეტს ხელს დაავლებს და კირიას საძინებლისკენ ისე გარბის. სცენაზე კი ბნელდება და ისევ საქართველოში ვბრუნდებით, სადაც ძმები თავშეხვეულ მამას მოძღვრავენ)

უმცროსი ძმა – რამდენჯერ უნდა გადმოვარდე და რამდენჯერ უნდა გამოვიდახოთ სასწრაფო?!

უფროსი ძმა – ხომ ხედავ რომ მომღელელი გჭირდება და ჩვენ კი მაგის დრო არა გვაქვს რომ შენ მოგხედოთ და იქნებ იმაზე გეფიქრა რომ რაღაც გამოსავალი ვნახოთ

უმცროსი – არ ჯობია რომ სულ არ დალიო, თუკი ყოველი დაღვევის მერე, ასეთი ამბავი გემართება?

უფროსი – რომ არ არსებობდეს გამოსავალი, კი ბატონო, მაგრამ მთელი კაცობრიობა იმ დასკვნამდე მივიდა რომ ასეთ დროს ყველაზე სწორი გადაწყვეტილება თავშესაფარია (მამას თვალები ცრემლებით ევსება)

უმცროსი – ხომ ხედავ ნერვები რა დღეში გაქვს და სმას თუ ახლავე თავს არ დაანებებ, მერე უკვე გვიანი იქნება, ალკოჰოლიზმი ნარკომანიაზე ნაკლები ავადმყოფობა კი არ არის

უფროსი – იქ თან გიმკურნალებენ, თან მოგივლიან და თან გაგართობენ. სპეციალური პროგრამები აქვთ და შენი ასაკის და შენი თაობის ხალხს გაიცნობ და ასეთი მოწყენილი კი აღარ იქნები

უმცროსი – კი არ მეზარება. რომ არ სვამდე, ყველაფერს თავს დავანებებდი და მე თვითონ მოგხედავდი, მაგრამ აღარ დაამთავრე და რა ვქნა, მე რა მოგიხერხო

უფროსი – შაბათ-კვირას ჩამოვალთ ხოლმე და შვილიშვილებს წამოგიყვანთ, ან შენ გვესტუმრე ხოლმე და ყველანი ისევ ერთად ვიქნებით

უმცროსი – აქ მოგიყვანდით მომვლელ ქალს, მაგრამ დედაჩვენი წინააღმდეგია და არც გაემტყუნება, ფული დოდომ უნდა უხადოს და ჩემს ოჯახში სხვა ქალს არ გავაჩერებო

უფროსი – სისუფთავეა და კვებაც ძალიან კარგია. სხვის მოყოლილს ხომ არ გეუბნები, ჩემი თვალით ვნახე. თანაც რაც გომბორი გაიხსნა, აქედან ერთი საათის გზაა, მეტი კი არა...

უმცროსი – კაცი მომვლელი მაინც არსებობდეს, რომ დოდოც დაწყნარდებოდა იქ და შენც აქ მოგივლიდა ვიღაცა და ჩვენც მშვიდად ვიქნებოდით და ხალხის სალაპარაკოც არ გავხდებოდით

უფროსი – ხალხმა თავის თავს მიხედოს და მაგათ ვინ ეკითხება მე რას ვიზამ, ვითომ ჩემზე მეტად უყვარს რომელიმეს თავისი მშობლები?

უმცროსი – მეც გამიგია რომ საზღვარგარეთ მშობლებს იმიტომ აბარებენ მოხუცების თავშესაფარში რომ მათზე უკეთ იზრუნონ, მაგრამ ჩვენთან ხალხს სულ სხვა აზრი აქვს ამასთან დაკავშირებით

უფროსი – სულ არ მაინტერესებს ხალხის აზრი და მე ხომ ვიცი რომ მართალი ვარ და ღმერთმაც ხომ იცის რომ მამაჩემისთვის მხოლოდ სიკეთე მინდა

უმცროსი – მაინც გვეკითხა თვითონ რას ფიქრობს

უფროსი – ტრანსპორტიც თავისი ჰყავთ, შენ არც შეგაწუხებენ, თვითონ მოაკითხავენ და წაიყვანენ

(ორივენი მამას მიუბრუნდებიან პასუხის მოლოდინში, მაგრამ მამა არაფერს ამბობს და მხოლოდ ტირის და სცენაზე კი ბნელდება.

როცა სცენა ისევ ნათდება, მოქმედება ისევ საბერძნეთში გადაინაცვლებს, სადაც პატარა სუფრაა გაშლილი, რომელსაც ლილი, ნაირა, დოდო და ოთარი უსხედან).

ლილი – იმ დღეს ისე შემეშინდა კირიამარია რომ ხრიალებდა

ნაირა – კაი ერთი შენი ჭირიმე, მერამდენედ აკეთებს მასე, ზოგჯერ ამოიხრიალებს და სამი-ოთხი დღე წევს გაუნძრევლად. პირველად რომ ქნა მასე, მეც კი შემეშინდა, ვიფიქრე მოკვდა-თქო და ოთარს დავურეკე, კუბო წამოიმძღვარიე-მეთქი, მაგრამ მერე კი შევეჩვიე. შევავსოთ აბა

(ნაირა დგება და ჭიქით ხელში სადღეგრძელოს აპირებს)

ლილი – მე კი შიშისგან გული გამისკდა

ნაირა – მოდით ჩემო ძვირფასებო, ამ ჭიქით, ჩემი კირიამარიას თამალობით ჩვენს კირიებს გაუმარჯოთ. რაც ჩემს კირიას, ჩემი ნათესავებისთვის სიკეთე აქვს გაკეთებული, ღმერთმა მაგის ბერძენ ნათესავებს მისცეს. პატარებს ხომ სულ აქედან ვუგზავნი ყველაფერს და რაც ხაშურში შინშილას შუბები აცვიათ, აგერ ამ კარადაში მაქვს აღმოჩენილი.

ლილი – კირიამ ქურქიც გაჩუქა?

ნაირა – ჩემ კირია მარიას აწი ნუტრია და შინშილა აღარაფერში გამოადგება და უარს მეტყობდა? რომც გაცოცხლდეს და აქვეც რომ გაიაროს, ამ საბერძნეთში ზამთარ-ზაფხულ ისე ცხელა, რომ ქურქები მაინც არაფერში ჭირდება და არ გამეგზავნა ნათესავებისთვის? ფაქტიურად მკვდარს ვუვლი და რაც აღარ ჭირდება, მე არ მეკუთვნის? ან ჩემი ყოფილი დედამთილისთვის, ერთი კაი საჩუქარი არ უნდა გამეკეთებინა?

ოთარი – აქ ხომ ჭალი ეკიდა?

ნაირა – (არ აქცევს ყურადღებას და აგრძელებს) ქმარი იდიოტი შემხვდა, მაგრამ დედამთილმა რა დამიშავა, ჩემგან ერთი ღირსეული საჩუქარი არ ეკუთვნოდა? რაც მე მაგისგან სიკეთე მახსოვს. სულ ახალი გათხოვილი ვიყავი და დენი რომ არ იყო და

სიცივისაგან ვიყინებოდი, მე და ჩემ ქმარს ღამე ლოგინში შემოგვიწვებოდა ხოლმე გასათბობად. რომელი დედამთილი გაგიკეთებს ამას და ასეთ პატივისცემას გადახდა არ უნდა?!..

დოდო – დალიე თუ სვამ

ნაირა – ბოდიში, მართლა გამიგრძელდა სიტყვა, მაგრამ ფაქტიურად მართლა მკვდარს ვუვლი...

ოთარი – (აწყვეტინებს) რა მკვდრები აგიტყდათ, ბავშვს დაბადების დღე აქვს და მივულოცოთ!.. გილოცავთ ღილი გენაცვალე, ხვალიდან უკვე სამსახურს იწყებ და ბევრი სიკეთე გქონოდეს და ბევრი სინარული

ღილი – (კმაცოფილი) დოდო დეიდას წყალობით, სამსახური უკვე მაქვს

ნაირა – სამსახური უკვე გაქვს და მალე იქნებ ერთი კარგი ადამიანიც შეგხვდეს...

ოთარი – ბერძენი?

დოდო – რატომ მაინცდამაინც ბერძენი?

ნაირა – იყოს ბერძენი, ქართველი კაცივით მაინც არ გილალატებს

ღილი – მასე ეგონა მედია-კოლხსაც, მაგრამ ბერძენი არ იყო იასონი, ცოლს რომ ულალატა?!

დოდო – მთავარია კარგი ადამიანი იყოს

ნაირა – მთავარია შენი ეშინოდეს...

(უცებ ნაირას ხმა უწყდება შიშისა და გაოგნებისაგან, რადგან უკანა ოთახიდან ნელა, მაგრამ თავისი ფეხით გამოდის თმაგათეთრებული და გამწარებული მოხუცი ქალი კირიამარია, რომელსაც ორივე ხელით (თავსზევით) სტალინის პორტრეტი უჭირავს და ძალიან უცნაური აქცენტით, მაგრამ ქართულად აგინებს შიშისაგან დადუმებულ ქართველებს. სცენაზე მაშინვე ბნელდება, კვლავ განათებულ სცენაზე კი საქართველოში ვბრუნდებით, სადაც ძმები ბოლთას სცემენ და ოთახში ნერვიულად მიდი-მოდიან)

უმცროსი ძმა – ზუსტად რომელზე მოვალთო?

უფროსი ძმა – თორმეტისთვისო

უმცროსი – თორმეტი უკვე ხდება

უფროსი – მოვლენ, ნუ ნერვიულობ

უმცროსი – მაგის გამო არ ვნერვიულობ

უფროსი – ნურაფერზე ნუ ნერვიულობ. გასაგებად ავიხსენი, რომ ეს მამაჩვენისთვისაც უკეთესია

უმცროსი – დედას რა უნდა ვუთხრათ

უფროსი – დოდოს ჯერჯერობით არაფერი არ უნდა ვუთხრათ და მამაჩვენი იქაურობას რომ მიეჩვევა და მოეწონება, მერე საბერძნეთში დავარეკინოთ და დოდოსაც თვითონ უთხრას ყველაფერი

უმცროსი – რომ ვერ შეეჩვიეს და არ მოეწონოს იქაურობა?

უფროსი – მოეწონება, ეგეთებს მოწონებიან?...

(კარზე აკაკუნებენ და უფროსი ძმა კარს აჩქარებით აღებს. ოთახში უნიფორმაში ჩაცმული ადამიანი შემოდის საბუთებით ხელში, რომელიც დამხვდურებს ესალმება)

უმცროსი – დაბრძანდით

უფროსი – (კმაყოფილი) – თქვენ წარმომადგენელი ბრძანდებით?

წარმომადგენელი – დიახ, მაგრამ დასაჯდომად არ გვცალთ, გარეთ გველოდებიან და კიდევ ორ ადგილას უნდა გავიაროთ?

უმცროსი – (გაკვირვებული) სხვებიც არიან მსურველები?

წარმომადგენელი – მსურველი იმდენია, რომ წელს თუ არ გავფართოვდებით, ნამდვილად ვერ დავატევთ ამდენ ხალხს

უფროსი – თქვენი ისეთი კარგი პირობები გაქვთ...

წარმომადგენელი – თვითონ სად არის?

უმცროსი – ოთახშია

უფროსი – ახლავე გამოვა

წარმომადგენელი – (ორივეს) რომელიმე შვილმა ხელი უნდა მომიწეროს აი აქ და აქ

უმცროსი – მე ვერ მოგიწერთ

წარმომადგენელი – რატომ, არ ხართ თანახმა?

უმცროსი – კი, მაგრამ ამან მოაწეროს, მაინც უფროსი ძმა ესაა

უფროსი – მომეცი, მე მოვაწერ

(უფროსი ძმა ენერგიულად აწერს ხელს ფურცლებს, რომლის წაკითხვას არც შეეცდება)

წარმომადგენელი – უკვე შეგვიძლია დავიდრათ

უმცროსი – (უფროს ძმას) მიდი, შენ გამოიყვანე

უფროსი – ყველაფერი მაინც ჩემი გასაკეთებელია ამ სახლში

უმცროსი – უფროსი ძმა შენ ხარ და...

(უმცროსი ძმის ამ ფრაზის შემდეგ ამ პიესის მომავალმა დამდგმელმა რეჟისორმა უნდა მიიღოს გადაწყვეტილება და ამ პიესის ორი სავარაუდო ფინალიდან, ამოირჩიოს ერთ-ერთი. პირველი საფინალო ვერსიის მიხედვით, უფროსი ძმა მამის ოთახში შედის და იქიდან მალე ხელებგაშლილი და გაოგნებული ბრუნდება)

უფროსი – გაიპარა

უმცროსი – როგორ?

უფროსი – ოთახში არ არის და ფანჯარა ღიაა

უმცროსი – და ბარგი?

უფროსი – ბარგიანად გაქრა

წარმომადგენელი – გაიქცა?

უმცროსი – (თითქოს გახარებული) ეგრე გამოდის

უფროსი – შორს ხომ ვერ წავიდოდა

წარმომადგენელი – ახლოსაც რომ იყოს, მოძებნას ხომ დრო უნდა, ჩვენ კი ძალიან გვაგვიანდება, ხომ გითხარით უკვე

უმცროსი – კი ბატონო, თქვენ წადით, ჩვენ თვითონ მოვძებნით და შეგატყობინებთ

წარმომადგენელი – ასაკში რომ შედიან, ბავშვებს ემსგავსებიან ხოლმე, თქვენ იქ უნდა ნახოთ, ზოგიერთები რეებს იგონებენ

(წარმომადგენელი მიდის და სახლში მარტო დარჩენილი ძმები ერთმანეთს გადახედავენ).

უფროსი – მაინც სად წავიდოდა?

(სცენაზე ბნელდება და განათებულ ავანსცენაზე კი მარტოდმარტო დგას მამა, რომელსაც ჩემოდანი გზისპირას ჩამოუდგამს და თვითონ კი ხელის აწევით ცდილობს მანქანის

გაჩერებას. ჩავლილი მანქანების ხმა კარგად ისმის კარგა ხანს და ბოლოს იგი თავის ჩემოდანზე ჯდება დაღლილი და სწორედ მაშინ, როცა ხელს უიმედოდ ჩაიქნევს, რომელიღაც მანქანა დაატორმუზებს. თუმცა მანქანა საკმაოდ გასცდება მას და ამიტომაც მამა წამოხტება და სანამ სცენას დატოვებს და კულისებისკენ გაიქცევა, მაყურებელს ისე გაუღიბებს, როგორც ეს, მხოლოდ ბედნიერ ადამიანებს შეუძლიათ.

მეორე ფინალური ვერსია კი უფრო მძიმე და ტრაგიკულია – როცა ძმებს, მოხუცთა თავშესაფრის წარმომადგენელი ესტუმრებათ, მამის ოთახში შესული შვილები აღმოაჩენენ, რომ მამამ თავი ჩამოიხრჩო)...

ფარდა